

UZASADNIENIE

K. K. został oskarżony o to, że w dniu 31 października 2013 r. we W., działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał przy sobie środek (...) w łącznej ilości 3,02 grama netto, tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wyrokiem z dnia 29 stycznia 2014 r. sygn. akt II K 1258/13 Sąd Rejonowy dla Wrocławia Fabrycznej:

I. uznał oskarżonego K. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę czterech miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres dwóch lat próby;

III. na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres jego zatrzymania w dniu 30 października 2013 r., przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 24 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 34 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek dowodu rzeczowego opisanego pod poz. 1 na karcie 44 i zarządził jego przekazanie biegłemu sądowemu J. N.;

V. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego na rzecz (...) Ośrodka (...) we W. przy ul. (...) nawiązkę w kwocie 200 zł;

VI. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym wymierzył mu opłatę w kwocie 120 zł.

Wyrok ten zaskarżył - w części dotyczącej kary - obrońca oskarżonego, zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na bezpodstawnym ustaleniu, że wobec oskarżonego nie zachodzą podstawy określone w art. 66 § 1 kk uzasadniające warunkowe umorzenie postępowania karnego, co skutkowało wymierzeniem oskarżonemu kary rażąco niewspółmiernie surowej w stosunku do stopnia jego winy i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu.

Podnosząc powyższy zarzut, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze i warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonego na okres próby wynoszący jeden rok, a także o orzeczenie nawiązki, o której mowa w pkt V zaskarżonego wyroku, a nadto o zwolnienie oskarżonego z kosztów sądowych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności jednakże zgodzić się należy ze skarżącym, iż ustalenia Sądu Rejonowego odnośnie sprawstwa i winy oskarżonego co do przypisanego mu czynu nie budziły wątpliwości, zresztą nie były też kwestionowane przez żadną ze stron.

Nietrafny był natomiast podniesiony w apelacji zarzut rażącej surowości kary i twierdzenie, że w stosunku do oskarżonego zostały spełnione przesłanki warunkowego umorzenia postępowania.

Stopień społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się K. K. – co obszernie i trafnie uzasadnił Sąd Rejonowy – plasowała się znacznie powyżej poziomu nieznaczności. Sąd Okręgowy podzielił ten pogląd, zwłaszcza mając na uwadze rodzaj dóbr w jakie czyn oskarżonego godził oraz ujawnioną przy ilości nim środka (...), zaliczanego do tzw. (...).

Sąd Okręgowy zgodził się z argumentacją obrońcy oskarżonego, że właściwości i warunki osobiste sprawcy pozwalały na rozważenie możliwości skorzystania z dobrodziejstwa instytucji przewidzianej przez przepis art. 66 § 1 kk. Podkreślić jednak należy, że najistotniejszą przesłanką warunkowego umorzenia postępowania, jest to, aby wina sprawcy i społeczna szkodliwość popełnionego przez niego czynu nie były znaczne. Wskazane w art. 66 § 1 kk właściwości i warunki osobiste sprawcy, jego postawa i dotychczasowy sposób życia stanowią odrębną przesłankę warunkowego umorzenia postępowania. Nie mogą one być uwzględniane w ocenie społecznej szkodliwości popełnionego czynu i winy sprawcy, tj. przemawiać za ich "znacznością" lub "nieznacznością". Przesłanka ta wchodzi w grę dopiero po ustaleniu, iż społeczna szkodliwość czynu i wina sprawcy nie są znaczne (por.: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z dnia 07 września 2011r., sygn. akt II SA/Wa 796/11, LEX nr 966506).

W przedmiotowej sprawie nie tylko stopień społecznej szkodliwości czynu przekraczał poziom nieznaczności, ale wysoki był również stopień zawinienia sprawcy, determinowany m. in. przez rozpoznawalność sytuacji oraz jej prawnej oceny, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcia decyzji o postąpieniu zgodnym z prawem, zdolność do pokierowania zachowaniem.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że K. K. jest osobą wykształconą, posiadającą określony zasób doświadczenia życiowego, nie uzależnioną od narkotyków, wobec czego jego zachowanie należało oceniać jako przejaw lekceważenia obowiązujących norm prawnych.

Sąd odwoławczy w pełni podzielił argumentację Sądu Rejonowego w tym zakresie, nie dostrzegając żadnych okoliczności, które winę tę umniejszałyby.

W ocenie Sądu Okręgowego w zaistniałym stanie rzeczy brak było podstaw do zastosowania wobec oskarżonego warunkowego umorzenia postępowania karnego, a orzeczona kara nie raziła nadmierną surowością. Mając na uwadze ustawowe zagrożenie karą czynu z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, karę czterech miesięcy pozbawienia wolności należało uznać za wyważoną, zwłaszcza, że jej dolegliwość zmniejsza fakt warunkowego zawieszenia wykonania na najkrótszy przewidziany przez ustawodawcę – dwuletni – okres próby.

Pojęcia „rażącej niewspółmierności” kary nie odnosi się bowiem do każdej różnicy w ocenach co do wymiaru kary, ale do różnicy ocen tak zasadniczej natury, że karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować.

Sąd Rejonowy, wymierzając karę K. K., prawidłowo zastosował dyrektywy wymiaru kary zawarte w treści art. 53 kk, a swoje stanowisko wyczerpująco i przekonująco uargumentował w pisemnych motywach wyroku.

Sąd odwoławczy podzielał stanowisko Sądu I instancji, nie dostrzegł okoliczności uzasadniających modyfikację orzeczonych wobec oskarżonego kary i środka karnego.

Orzeczenie o kosztach sądowych zapadło w oparciu o przepis art. 636 § 1 kpk, zaś opłatę wymierzono na podstawie art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych.